

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 287/2026-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom doc. JUDr. Štefan Kočanom, PhD., Nitrianska 5, Piešťany, proti uzneseniu vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby, útvaru inšpekcie, odboru inšpekčnej služby Stred ČVS: UIS-311/1-OISS-2025 z 29. októbra 2025, uzneseniu prokurátora Krajskej prokuratúry v Trenčíne č. k. 4Kn 79/25/3300-15 z 8. decembra 2025 a upovedomeniu prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/3 Gn 871/25/1000-9 z 18. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením vyšetrovateľa úradu inšpekčnej služby ČVS: UIS-311/1-OISS-2025 z 29. októbra 2024, uznesením prokurátora krajskej prokuratúry č. k. 4Kn 79/25/3300-15 z 8. decembra 2025 a upovedomeniu prokurátora generálnej prokuratúry č. k. IV/3 Gn 871/25/1000-9 z 18. februára 2026. V petite podanej ústavnej sťažnosti sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy upovedomením prokurátora generálnej prokuratúry č. k. IV/3 Gn 871/25/1000-9 z 18. februára 2026, ktoré žiada zrušiť spolu s napadnutým uznesením prokurátora krajskej prokuratúry a napadnutým uznesením policajta a vrátiť vec krajskej prokuratúre na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením policajta úradu inšpekčnej služby ČVS: UIS-311/1-OISS-2025 z 29. októbra 2025 bolo podľa § 197 ods. 1

písm. d) Trestného poriadku odmietnuté trestné oznámenie sťažovateľky vo veci podozrenia zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, pričom skutku sa mali dopustiť príslušníci Zboru väzenskej a justičnej stráže [REDAKOVANÉ]. [REDAKOVANÉ] služobne zaradený ako vedúci oddelenia logistiky a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] služobne zaradená ako zástupca vedúceho oddelenia logistiky Nemocnice pre obvinených a odsúdených a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Trenčín tým, že 16. septembra 2022 mali nariadiť sťažovateľke, v tom čase im služobne podriadenej, nastúpiť do výkonu štátnej služby napriek tomu, že mali vedomosť o tom, že má predpísanú liečbu, ktorá môže ovplyvňovať jej pozornosť, a že užíva liečivo, ktoré obsahuje omamné alebo psychotropné látky, v dôsledku čoho (i) sťažovateľka 16. septembra 2022 skolabovala počas výkonu štátnej služby a následne (ii) v čase od 21. novembra 2022 mala vykonávať štátnu službu po dobu niekoľkých mesiacov pod vplyvom liekov obsahujúcich omamné a psychotropné látky. Prokurátor krajskej prokuratúry svojím uznesením č. k. 4Kn 79/25/3300-15 z 8. decembra 2025 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľky podanú proti uzneseniu policajta úradu inšpekčnej služby ČVS: UIS-311/1-OISS-2025 z 29. októbra 2025. Sťažovateľka sa v ďalšom postupe domáhala preskúmania zákonnosti postupu prokurátora krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 4Kn 79/25/3300 a policajta úradu inšpekčnej služby v konaní vedenom pod ČVS: UIS-311/1-OISS-2025 na generálnej prokuratúre, ktorá sťažovateľku listom č. k. IV/3 Gn 871/25/1000-9 z 18. februára 2026 upovedomila, že jej podanie v intenciách príkazu generálneho prokurátora č. 9/2025 z 27. októbra 2025 odložila bez prijatia prokurátorských opatrení.

3. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti napáda zákonnosť a ústavnú konformnosť záverov vyplývajúcich z napadnutých uznesení policajta a prokurátora, ktoré boli aprobované prokurátorom generálnej prokuratúry v jeho upovedomení, ktoré sú podľa sťažovateľky arbitrárne. Arbitrárnosť záverov prijatých orgánmi činnými v trestnom konaní v jej veci videla v tom, že (i) sa nevysporiadali s kľúčovou právnou otázkou zákonnosti výkonu štátnej služby za okolností, ktoré mali byť v rozpore s podmienkami zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“), keď ich rozhodnutia mali byť založené na „*neúplnom právnom posúdení veci*“, (ii) nimi prijaté závery nahrádzajú právne posúdenie veci „*medicínskym hodnotením, ktoré nemá oporu v právnom poriadku*“, a výkladom, ktorý „*fakticky vytvára neexistujúcu výnimku zo zákona*“, čím sa (iii) „*nevysporiadali s rozhodujúcimi skutkovými okolnosťami prípadu, a to najmä so zodpovednosťou nadriadených osôb, ktoré mali o existencii prekážky výkonu štátnej služby vedomosť a napriek tomu umožnili výkon štátnej služby*“, čo sa negatívne odrazilo na jej zdravotnom stave. Podľa sťažovateľky orgány činné v trestnom konaní videli opodstatnenosť výkonu štátnej služby za situácie užívania medikamentózneho liečby obsahujúcej omamné a psychotropné látky v skutkovom závere o tom, že „*užívala liečbu, ktorú „veľmi dobre tolerovala“ a bola „v minimálnej dávke“, resp. že jej zdravotný stav umožňoval výkon práce podľa posúdenia lekára.*». Takéto právne posúdenie skutkových zistení nemá podľa sťažovateľky oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z. a nemôže nahrádzať zákonné podmienky výkonu štátnej služby, ktoré striktne vylučujú možnosť vykonávať štátnu službu pod vplyvom omamných

a psychotropných látok. Práve taká úvaha sťažovateľke chýba v obsahu napádaných rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, ktoré sa s touto zásadnou a kľúčovou otázkou nevysporiadali ústavne konformným spôsobom, ale, naopak, „*prípustnosť výkonu štátnej služby*“ bola posudzovaná len na podklade jej zdravotného stavu a odborného názoru lekára. Takýto postup podľa sťažovateľky „*obchádza zákonom ustanovený mechanizmus posudzovania zdravotnej spôsobilosti prostredníctvom lekárskej posudkovej komisie a nahrádza ho individuálnym posúdením, ktoré nemá oporu v právnom predpise.*“.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutými uzneseniami a upovedomením policajta a prokurátorov konajúcich o podanom trestnom oznámení sťažovateľky, ktoré podala pre podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, pričom skutku sa mali dopustiť jej nadriadení príslušníci Zboru väzenskej a justičnej stráže v čase, keď bola príslušníčkou predmetného ozbrojeného zboru, tým, že jej nariadili výkon štátnej služby aj počas doby užívania medikamentózneho liečby obsahujúcej omamné a návykové látky, čo malo byť/ bolo v rozpore s podmienkami výkonu štátnej služby podľa zákona č. 73/1998 Z. z.

5. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatie na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1. K podmienkam konania:

6. Podľa § 42 ods. 1 zákona o ústavnom súde podanie, ktorým sa začína konanie pred ústavným súdom, je návrhom na začatie konania. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

7. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b)

označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

8. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (III. ÚS 2/05, II. ÚS 19/05, IV. ÚS 355/09, IV. ÚS 415/09).

II.2. K porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutými uzneseniami policajta úradu inšpekčnej služby a prokurátora krajskej prokuratúry:

9. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

12. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hrozacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

13. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

14. Ústavný súd, vychádzajúc z podmienok konania (body 7 a 8), konštatuje zmätočne formulovaný petit podanej ústavnej sťažnosti, keď sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy len vo vzťahu k napadnutému upovedomeniu prokurátora generálnej prokuratúry, pričom v ďalšom bode petitu sa okrem jeho zrušenia domáha zrušenia aj napadnutého uznesenia prokurátora krajskej prokuratúry a napadnutého uznesenia policajta úradu inšpekčnej služby, vo vzťahu ku ktorým sa vyslovenia porušenia označeného práva nedomáha. Napriek tomu ústavný súd ustálil, že sťažovateľka mieni preskúmať obsah všetkých rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, ktoré boli vydané v súvislosti s ňou podaným trestným oznámením. V nadväznosti na to ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka podala proti napadnutému uzneseniu policajta sťažnosť podľa § 197 ods. 3 Trestného poriadku, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým uznesením prokurátora, a následne sa domáhala prieskumu zákonnosti napadnutého uznesenia prokurátora a policajta postupom podľa príkazu generálneho prokurátora č. 9/2025 z 27. októbra 2025, pričom o tomto prostriedku nápravy rozhodol prokurátor generálnej prokuratúry napadnutým upovedomením. Z uvedeného je teda zrejmé, že právomoci ústavného súdu preskúmať napadnuté uznesenia policajta úradu inšpekčnej služby a prokurátora krajskej prokuratúry predchádzala právomoc kompetenčne nadriadených orgánov prokuratúry, v dôsledku čoho odmieta podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

II.3. K porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým upovedomením prokurátora generálnej prokuratúry:

15. Pokiaľ ide o napadnuté upovedomenie prokurátora generálnej prokuratúry, na inštitút upovedomenia nemožno klásť rovnaké požiadavky, aké sú v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu, resp. judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) kladené na odôvodnenia právoplatných súdnych rozhodnutí (IV. ÚS 534/2012, III. ÚS 384/2015, I. ÚS 434/2022, IV. ÚS 524/2023).

16. Možno taktiež pripomenúť, že napadnuté upovedomenie prokurátora generálnej prokuratúry bolo vydané v osobitnom revíznom režime podľa príkazu generálneho prokurátora č. 9/2025 z 27. októbra 2025, ktorý je vyjadrením oprávnenia generálneho prokurátora podľa § 10 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o prokuratúre“) vydávať príkazy, pokyny a iné služobné predpisy, ktoré sú záväzné pre všetkých prokurátorov, právnych čakatel'ov prokuratúry, asistentov prokurátorov a ostatných zamestnancov prokuratúry. Také oprávnenie má osobitnú povahu vo vzťahu k ostatným inštitútom zákona o prokuratúre, a keďže je príkaz pre prokurátorov záväzný, postup podľa neho (čl. 6 ods. 4 príkazu spolu s nadväzujúcimi ustanoveniami zákona o prokuratúre) je právnym prostriedkom na ochranu základných práv a slobôd podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (IV. ÚS 132/2020, IV. ÚS 420/2020, IV. ÚS 311/2021 a predovšetkým v štádiu predprípravného konania IV. ÚS 29/2025).

17. Z obsahu napadnutého upovedomenia prokurátora generálnej prokuratúry vyplýva aprobovanie postupu a záverov prijatých orgánmi činnými v trestnom konaní v štádiu predprípravného konania pri posudzovaní skutkových okolností veci potrebných pre posúdenie, či došlo postupom označených osôb ako príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže pri plnení ich služobných oprávnení vo vzťahu k sťažovateľke ako ich služobne podriadenej k naplneniu skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Prokurátor generálnej prokuratúry nezistil žiadne také pochybenia či už v postupe označených orgánov činných v trestnom konaní, alebo v nimi prijatých záveroch, ktoré by si vyžiadali nutnosť prijatia akýchkoľvek zákonných opatrení na ich nápravu. Z dôvodu doručenia oboch napadnutých uznesení sťažovateľke prokurátor generálnej prokuratúry odkázal na ich závery bez bližšieho ďalšieho zdôvodnenia, ale s akcentom na to, že *„podozrivé osoby konali v súlade so všetkými právnymi predpismi, taktiež vyvinuli maximálne úsilie, aby starostlivo rozhodli vo vzťahu k Vašej osobe, pričom objektívne prihliadali na Váš zdravotný stav, pracovnú náplň, ktorou ste boli poverená pri Vašom pracovnom zaradení, ako aj odborný názor lekára.“*

18. Ústavný súd v tomto kontexte, posudzujúc napadnuté upovedomenie v súhrne s ním preskúmanými rozhodnutiami, poukazuje na podrobné odôvodnenie predovšetkým napadnutého uznesenia prokurátora krajskej prokuratúry, ktorý sa osobitne zaoberal podmienkami naplnenia znakov oboch sťažovateľkou označených skutkových podstat trestných činov, a to tak prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ako aj prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Pri posúdení konania podozrivých ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona vychádzal zo skutkových zistení podporených odbornými lekáorskými závermi, podľa ktorých sťažovateľka neutrpela žiadnu ujmu na zdraví v príčinnej súvislosti s nariadením výkonu služby, čo vyplýva z jej zdravotnej dokumentácie a záverov lekárskej posudkovej komisie. Vo vzťahu k prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona konštatoval, že konanie podozrivých, ktoré malo spočívať v nariadení výkonu služby sťažovateľke z pozície jej nadriadených aj napriek jej zdravotnej indispozícii v danom čase, *„nemožno považovať za činnosť realizovanú v súvislosti s výkonom právomoci verejného činiteľa“*, keďže pod pojmom právomoc orgánov verejnej moci sa rozumie *„právnym poriadkom stanovená spôsobilosť vydávať individuálne právne akty určitého druhu (napr. trestné rozsudky, rozhodnutie správy katastra o vklade a pod.), vymedzená ich kompetenciou (miestnou, vecnou, atď. pôsobnosťou) pre určité druhy právny vzťahov“*. V nadväznosti na to potom výkonom právomoci orgánu verejnej moci nie je akákoľvek činnosť orgánu verejnej moci vrátane tej, ktorá nevedie k vydaniu individuálneho právneho aktu, ktorý je *„formou právneho konania kompetentného orgánu verejnej moci, ktorým*

sa zakladajú, menia alebo rušia, prípadne autoritatívne zisťujú oprávnenia a právne povinnosti individuálnej určených právnych subjektov.“. V posudzovanom prípade tak konanie podozrivých „v rámci riadenia činnosti podriadeného pracovníka nie je možné považovať za výkon právomoci, nakoľko jeho výsledkom nie je akt aplikácie práva a jeho realizácia nie je determinovaná jeho kompetenciou.“. V závere tak prokurátor krajskej prokuratúry uzavrel, že v postupe podozrivých príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže, ktorí boli nadriadenými pracovníkmi sťažovateľky a služobne ju radili, nebolo v ich s tým súvisiacom postupe spočívajúcim v nariadení výkonu služby sťažovateľke zistené žiadne protiprávne konanie, ktoré by bolo možné právne subsumovať pod ňou označené skutkové podstaty trestných činov vrátane akéhokoľvek iného trestného činu.

19. Ústavný súd v prvom rade v konfrontácii so sťažovateľkou navrhovanou koncepciou, ktorou sa snaží docieľiť aj prostredníctvom ústavného súdu dosiahnutie iného, ňou očakávaného výsledku právneho posúdenia sťažovateľkou oznámenej trestnej činnosti, konštatuje, že mu ako ochrancovi ústavnosti neprináleží vyjadrovať sa ku skutkovej podstate skutočností, na ktorých podklade bol orgánmi činnými v trestnom konaní produkovaný určitý meritórny, či už skutkový, alebo právny, výsledok týkajúci sa trestnoprávnej zodpovednosti určitej osoby, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to, či sú/nie sú postačujúce na záver o jej danosti. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch, a to z pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami dotknutej veci. Ústavný súd teda nie je možné vnímať ako tzv. skutkový súd, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež nie je v poradí ďalším súdom, resp. orgánom verejnej moci rozhodujúcim o v kompetenčnom reťazci nasledujúcim/ďalšom opravnom prostriedku sťažovateľa.

20. V naznačených súvislostiach ústavný súd už judikoval, že «Ústavný súd nerozhoduje v predmetnej veci patriacej do právomoci všeobecných súdov, teda nerieši „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ak by aj sám dospel (pri riešení na úrovni zákona alebo skutkového stavu) k odlišným záverom, nie je to dôvod na zrušenie ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, ak subjekt rozhodovania odôvodnil svoje závery dostatočnými a bez zjavného excesu produkovanými úvahami na svojej, teda zákonnej alebo podzákonnej úrovni.» (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 399/2022 zo 6. septembra 2022 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 83/2022).

21. Vo vzťahu k ústavnou sťažnosťou napadnutému upovedomeniu prokurátora generálnej prokuratúry ústavný súd generálne po jeho preskúmaní vrátane súvisiaceho obsahu napadnutých uznesení (predovšetkým prokurátora krajskej prokuratúry) konštatuje, že toto nevykazuje známky arbitrárnosti, obsahuje dostatočné odôvodnenie a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného zákona pri posudzovaní právnych a skutkových okolností sťažovateľkou oznámeného podozrenia z trestnej činnosti, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Záver, ku ktorému dospel prokurátor generálnej prokuratúry v napadnutom upovedomení (posudzujúc zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní), je ústavne akceptovateľný. Stručnosť záverov vyplývajúcich z napadnutého upovedomenia prokurátora generálnej prokuratúry je podmienená nielen obsahovým formátom daného typu právneho prostriedku nápravy (bod 15), ale predovšetkým súhlasom s obsahom napadnutých uznesení prokurátora krajskej prokuratúry,

ako aj policajta úradu inšpekčnej služby v rámci predprípravného konania, ktoré z dôvodu ich oboznámenia sa sťažovateľkou neboli opätovne uvádzané, pričom tento postup je štandardne aprobovaný aj rozhodovacou praxou ústavného súdu, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí súdov v ich inštančnej postupnosti nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021). Taká optika má svoju aplikovateľnosť aj v rámci posudzovania postupov orgánov činných v trestnom konaní v inštančnej hierarchii ich rozhodnutí majúcich meritórnu povahu (IV. ÚS 61/2025), resp. sprostredkovane na posudzovaný prípad prieskumu generálnou prokuratúrou s možnosťou zákonnými prostriedkami zvrátiť priebeh trestného konania v jeho príslušnom štádiu.

22. Ústavný súd musí skonštatovať primeranosť odôvodnenia napadnutého uznesenia prokurátora krajskej prokuratúry, ktorý, vychádzajúc z absencie následku trestného činu spôsobeného v priamej príčinnej súvislosti s nástupom výkonu služby (a to v odborných aspektoch vychádzajúcich z lekárskeho posúdenia), predostrel záver o absencii trestnej zodpovednosti vo vzťahu ku skutkovej podstate prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Námietky týkajúce sa medicínskych záverov namiesto právnych záverov orgánov činných v trestnom konaní nie sú dôvodné, keďže pri kompletizácii skutkového stavu sa nie je možné bez takých odborných podkladov zaobísť a práve na ich základe posúdiť predmetnú meritórnu otázku, a to (v danom štádiu konania) podozrenie zo spáchania dotknutého trestného činu.

23. Pri posúdení konania podozrivých osôb ako príslušníkov ozbrojeného zboru konajúcich vo vzťahu k sťažovateľke ako ich služobne podriadenej bolo určujúce, že pre naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa vyžaduje, aby úradné osoby (i) nielen konali v rámci svojej právomoci, ale (ii) aby výsledkom výkonu tejto právomoci bol individuálny právny akt ako akt aplikácie práva zakladajúci práva a povinnosti adresáta výkonu právomoci alebo autoritatívne zisťujúci oprávnenia a právne povinnosti individuálne určených právnych subjektov, ktorý nebol v posudzovanej veci vydaný. Inými slovami, bežné riadenie a usmerňovanie činnosti služobne podriadeného pracovníka pri výkone štátnej služby nie je vo výsledkovej úvahe prokuratúry možné považovať za výkon právomoci verejného činiteľa, ktorý je trestnoprávne postihnutelný v prípade jeho výkonu v nesúlade so zákonom, v prípade nesplnenia povinností vyplývajúcich z predmetnej právomoci alebo jej prekročenia (v intenciách aj § 128 ods. 1 Trestného zákona, a to v porovnaní s výkonom právomoci spočívajúcim vo vydávaní právnych aktov v pôsobnosti dotknutého orgánu ako subjektu výkonu štátnej moci). Ani taký záver nemožno z hľadiska kritérií ústavnosúdneho prieskumu označiť za excesívny.

24. Doplnkovo je možné poukázať aj na to, že (až) v prípade konštatácie výkonu právomoci posudzovaným konaním (postupom) sťažovateľkiných služobne nadriadených by prišlo na rad nevyhnutné posudzovanie subjektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, keďže predpokladom jej naplnenia je nielen konanie verejného činiteľa v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou, ale aj v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech (R 39/2001-I). Opäť len v doplnkovej rovine je možné poukázať aj na skutkové zistenia vyplývajúce z napadnutého uznesenia policajta úradu inšpekčnej služby, podľa ktorých aj napriek tomu, že sťažovateľka mala príslušnou osobou s odbornou spôsobilosťou ordinovanú liečbu, ktorá obsahuje návykové latky, nemohlo to predstavovať porušenie povinnosti

uvedenej v § 136 písm. d) zákona č. 73/1998 Z. z., pričom obmedzenia vyplývajúce z aplikácie lekárom nariadenej medikamentóznei liečby „v žiadnom prípade nezasahovali do služobných povinností príslušníka služobne zaradeného vo funkcii samostatný stravovateľ“, čo potvrdila aj zdravotná dokumentácia sťažovateľky, podľa ktorej ani ona sama neindikovala nežiaduce účinky svojej medikácie. Napokon ako kľúčový skutkový záver bolo vyhodnotené skutkové zistenie o tom, že nástupu sťažovateľky do služby predchádzalo ukončenie jej práceneschopnosti lekárom, pretože nie služobne nadriadený príslušník ozbrojeného zboru, ale len „služobný lekár je oprávnený ukončiť dočasnú neschopnosť na výkon štátnej služby, a to v zmysle § 12a ods. 1 písm. a) zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov.“. Možno z hľadiska sťažovateľkou namietaného dôvodu výluky vo výkone štátnej služby pod vplyvom omamných a psychotropných látok (ako odlišného právneho titulu oproti samotnej práceneschopnosti) dodať, že v rovine trestnoprávnej kvalifikácie majú zohľadnené okolnosti vplyv z hľadiska závažnosti prečinu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona. Opäť však ide o zástupné účinky, keď prvotná je otázka výkonu právomoci verejného činiteľa oznamovateľom označenou osobou, ktorá bola prokuratúrou uchopená ústavne udržateľne.

25. V súhrne teda ústavný súd konštatuje, že prokurátor generálnej prokuratúry, prehodnocujúc uvedené závery bez potreby svojho pokynového zásahu do trestného konania, neinterpretoval aplikáciu zákona ani spôsob zisťovania skutkového stavu (vrátane dostatočnosti jeho zistenia) orgánmi činnými v trestnom konaní excesívne, a teda ústavne neudržateľne, a to napriek nesúhlasu sťažovateľky. Tá sa polemikou na úrovni zákona a skutkového stavu (štylizujúc ústavný súd do pozície ďalšej nadriadenej zložky prokuratúry) pokúša dosiahnuť opačný výsledok trestného konania, čo však nie je z pozície konania o ústavnej sťažnosti a už prezentovaných záverov možné. Ústavný súd, naopak, akcentuje, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatelia a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatelom trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatelom a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu (IV. ÚS 55/09, IV. ÚS 180/09, I. ÚS 263/09, III. ÚS 45/2010, I. ÚS 68/2012, II. ÚS 676/2016, I. ÚS 172/2018). Oznamovateľ vo všeobecnosti, ale ani oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, patrí do výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní (IV. ÚS 180/09, III. ÚS 46/2011, I. ÚS 721/2025).

26. Právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní nevyplýva ani z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na trestnom oznámení proti tretej osobe [porov. Dziedziec proti Poľsku, č. 50 428/99, rozhodnutie ESĽP z 25. 11. 2003, bod 6; Helmers proti Švédsku, č. 11826/85, rozsudok ESĽP z 29. 10. 1991, bod 29; Kusmierik proti Poľsku, č. 10675/02, rozsudok ESĽP z 21. 9. 2004, bod 48].

27. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil

navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie.

28. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým upovedomením prokurátora generálnej prokuratúry a sťažovateľkou namietaným porušením práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, bol daný dôvod odmietnutia sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Z dôvodu odmietnutia sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2026

Libor Duľa
predseda senátu